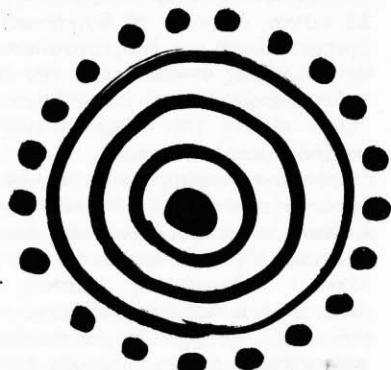


Μιράντα Παξιμαδοπούλου-Σταυρινοῦ

«Οι Στάχτες "Ασπριζαν στούς" "Ωμους τους»

«Δέν ήταν τρελοί οι μελαγχολικοί...
Είχαν τήν ήλικια τής λογικής τους
οι μελαγχολικοί. Τήν ήλικια τής ζωῆς»

PAUL ELUARD



Μετά ήρθε ό φόβος.
Μήν πλησιάζεις ἔλεγα
καὶ κτυποῦσα μιά καμπάνα στόν ὑπνό μου
ἀλλά ἐκείνη θρόιξε δύως ἡ φτερούγα τοῦ χειμώνα.
Ἀπότομα νοστάλγησα τῇ θαλπωρῇ
ἀπό τοὺς ἀγκῶνες μας πού ἄγγιζαν τό τραπέζι,
ξέρεις, τίς μικρές κίτρινες λεπτομέρειες
ἐνῷ ὁ Φεβρουάριος χυμοῦσε γύρω μας τυφλός
καὶ γκρίζος δύως τό βρώμικο ἀλάτι.
Κλείσε τίς εἰσόδους.
Θά σέ ὑποτάξουν στό δέρμα σου
μέ κινήσεις τελετουργικές, θωπευτικές,
καὶ ἡ σκέψη δέν θά γίνει ποτέ κραυγή
ἡ κραυγὴ πρᾶξη
ἡ πράξη ζωῆ.

Δίκτινα σαλεύονταν κάτω ἀπό τά σκοτεινά νερά,
δέν ἔχωρίζω ἄν είναι ἡ ἀνάσα πού φθάνει γλοιφή ἀπό τό ὄνειρο
καὶ καίει τρίζοντας ἀνάμεσα στό χθές καὶ στό αὔριο.
ἄν είναι ἡ πίεση τῆς ἀπόφασης.
Τώρα πού ἔχω τήν ήλικια τῆς λογικῆς μου, τήν ήλικια τῆς ζωῆς...
Νά μήν ἔχασω νά πάρω δμπρέλα,
Θά βρέξει στάχτες σήμερα καὶ ἔχω μόνο ἔνα σπίρτο
τό τελευταῖο ποίημα γιά ν' ἀρπαχτῶ ἀπό τῆς λιακάδας τήν οὐρά.

Τό μαντίλι τῆς Σαλώμης ἔγινε περιστέρι
διαμοίρασε τό "Ἐνα σέ νύχτα καὶ ἡμέρα
καὶ οἱ ἀνθρωποι τούς θεούς τους.
Ἡ Σαλώμη είναι τά μαλλιά τοῦ εύκαλύπτου,
είναι τό σύννεφο, τό χάος πάνω στά κύματα πίδακας φῶς
είναι ἡ μήτρα, πρίν βυθιστῶ μέσα της,
βγάζω τά παπούτσια μου μέ δέος ἔνα-ἔνα,
καὶ γίνονται λειμῶνες.

Μιράντα Παξιμαδοπούλου-Σταυρινοῦ